

Dialog între două clădiri: una veche și una modernă

B rrrrrmm! Zdrang! Buf!
 V: Ce e asta? Cine îmi ține umbră?
 M: Eu! Este vreo problemă?
 V: Oau! Tu de unde ai mai apărut?

Ești uriașă! Cine te-a construit? De cât timp ești aici?

M: De azi am fost dată în folosință!

V: Minți! E imposibil! Nu am fost atentă o săptămână, cât mi s-au făcut planuri de reconstrucție, iar tu apari... de nicăieri! Când ai fost construită?

M: Ascultă aici, demodato, când ai fonduri de 12 miliarde de euro, angajezi trei companii de construcție a câte 1000 de oameni fiecare, ajutor tehnic, mai multe materiale decât trebuie și vreme frumoasă, e și normal să fiu construită în șapte zile.

V: Dar este imposibil! Ai peste 50 de etaje! Nimeni nu te putea construi așa de repede!

M: Hei, bucăți de cărămidă învechită, doar pentru că ridicarea ta a durat un deceniu, acum două secole, asta nu e valabil și pentru mine.

V: Și-acu vrei să spui că ești și mobilată, nu?

M: Normal că da! Am cele mai noi birouri, scaune de piele, lifturi cu aer comprimat plus tehnologie de ultimă oră, prezentă în fiecare birou: laptop, scanner, fax, imprimantă etc. Să mai adaug că sunt izolată fonic și că am triplu sistem de protecție? Sunt destul de modestă, nu crezi?

V: Modestă, pe naiba! Oricum, în curând o să fiu și eu ca tine, datorită planurilor de renovare.

M: O, am uitat să-ți spun! Alea nu sunt planuri de renovare, ci de demolare. Măine nu o să mai fii aici. În locul tău o să se mai construiască o clădire ca mine.

V: Nu se poate! Nu au cum să mă distrugă. Am piese de mobilier vechi și valoroase, multe obiecte din aur și argint, tapițerie original...

M: Am priceput ideea! Tot ce e înlăuntrul tău va fi dus la un muzeu, iar tu o să fii demolată, măi, vechitură.

V: Ajută-mă! Ce pot să fac?

M: Păi un singur lucru, prăbușește-te singură!

V: Zdrrrrrrrrrrrrruummmmm! Buffffffff! Poc!
 Trosc!

M: Hei, eu glumeam! Nu credeam că o să mă iei în serios.

V: Se pare că mi s-au fisurat pereții! Acum sunt doar o ruină! Dar a fost o onoare să te întâlnesc! Adio!

M: Aș vrea să pot spune același lucru! Dar... adio, viața e crudă uneori!

MIHAI EMANUEL

cl. a VII-a, Școala nr. 2, Piatra-Neamț
 Premiul special, secțiunea
 „Proză – elevi de gimnaziu”

Dialog între două avioane: unul vechi și unul modern

vvvvvvvvvvrrrrrummmmm!
 Vvvvvvvvvvvrrrrrummmmm!

M: Oau! Nu speram să văd așa un veteran aici. Să-mi dai un autograf pe aripă după ce se termină expoziția.

V: Ce spus-ai, fiule? Nu te-am auzit. Vorbește mai tare!

M: Las-o baltă, tataie!

V: Spartă? Ți s-a spart rezervorul? Un glonț rătăcit, nu-i așa?

M: Nu mai suntem în al Doilea Război Mondial, moșule. Oricum, îmi pierd vremea cu tine.

V: Ceeeeee? E din nou război? Ehei, o să intru din nou în acțiune. O să transport din nou bombe...

M: Visează cât vrei, tataie. E sub demnitatea mea să mă vadă cineva vorbind cu tine. Paparazzi o să mă îngroape.

V: Vezi că ești prea încrezut. Ți-aș putea da niște sfaturi despre cum să zbori...

M: Tu?! Să-mi dai mie sfaturi? Ești o fosilă zburătoare. Ți-ar cădea aripile, dacă ai vedea ce loopinguri pot să fac.

V: Tu nu o să porți băcăliile mele, puștiule. Nu o să lansezi explozibilul asupra orașelor, nu o să fii înconjurat de vreo patru inamici care vor să te doboare, nu o să fii forțat să aterizezi pe terenuri accidentate...

M: Suntem în mileniul III, ai uitat? Eu pot să zbor la o altitudine de 10 090 metri, să ating Match 3,6 motoare cu reacție. O, apropo, am elvatoare propulsoare care îmi permit să aterizez oriunde.

V: Zzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz!

M: Moșule, tu ai adormit!? Eu îți acordam onoarea de a vorbi cu mine. Ar trebui să fii recunoscător.

V: Ceeeeee? Da, sunt un cunoscător al cerului.

M: Epavă ruginită și bună de nimic! Mi-ai irosit timp prețios. Să putrezești în cimitirul de nave.

V: Măi, impertinentule, fierul nu putrezește.

M: Ai realizat și tu asta. Acu' abia că ruginesc, dacă mai stau lângă tine.